

Arrest

nr. 329 767 van 11 juli 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MANESSE
Argonnestraat 30
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 juni 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 20 juni 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 11 januari 2024 een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn broer van Spaanse nationaliteit.

Op 26 juni 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.01.2024 werd ingediend door:

Naam: E. A.-Z. –

Voorna(a)m(en): A. K.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)1977

Geboorteplaats: Tetouan

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn broer E. A. A. R. (RR. ...), van Spaanse nationaliteit, in toepassing van art. 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...' Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- Paspoort Marokko (nr. ER...) op naam van betrokkene, afgeleverd op 22.09.2023
- Geboorteakte van betrokkene en de referentiepersoon + certificate de parente
- Verzendbewijzen van geldtransfer van de referentiepersoon naar betrokkene op 24.02.2023 (t.b.v. 98,00 EUR), 17.02.2023 (t.b.v. 68,00 EUR): deze betreffen slechts twee geldverzendingen op één week in februari 2023 en dit ten bedrage van 166,00 EUR. Het is niet ernstig te nemen dat betrokkene financieel afhankelijk was van de referentiepersoon op basis van bovenstaande geldverzendingen.
- Negatief certificaat van uitkeringsgerechtigde op naam van de betrokkene: dit certificaat vermeldt louter dat betrokkene niet voorkomt in de registers als uitkeringsgerechtigde. Het toont geenszins het onvermogen van betrokkene aan. Het zegt niets over de eventuele inkomsten van betrokkene uit tewerkstelling of over de eventuele eigendommen van betrokkene in het land van oorsprong of van herkomst.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de Spaanse referentiepersoon reeds sinds 16.01.2019 ononderbroken in België verblijft. Betrokkene heeft zich daarentegen voor het eerst aangemeld in België op 11.01.2024. De Belgische wetgever heeft in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om "overeenkomstig zijn nationaal recht" de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het 'ander' familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen. Echter in deze dient dus te worden vastgesteld dat de EU-burger reeds geruime tijd gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, zonder de nabijheid van betrokkene. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan zodoende geen sprake zijn. Niets wijst erop dat de referentiepersoon zich ertoe gedwongen ziet België of de Europese Unie te moeten verlaten indien betrokkene niet gemachtigd wordt tot verblijf.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn geweest in het

land van origine, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Wat betreft het onvermogen in Marokko, werd dit geenszins aangetoond. (zie supra)

Geen van de andere voorgelegde documenten, doen afbreuk aan de hiervoor gedane vaststellingen.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon. Derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet mag worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van bijzondere afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond.

Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dus dat hij daar niet toe in staat is. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf in houdt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar zijn/haar adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7, 47/1, 2°, 47/3, 74/13 en 74/20 van de Vreemdelingenwet, van artikel 52, §4, 5° van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 8 en 13 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en van de algemene beginselen van goed bestuur, met name het voorzichtigheids- zorgvuldigheids-evenredigheids- en rechtszekerheidsbeginsel. Verzoeker voert ten slotte een kennelijke beoordelingsfout aan.

Ter adstruering van het middel voert verzoeker het volgende aan:

" 8 – Weerlegging van de argumenten van de immigratiedienst:

Als je de twee bestreden handelingen vergelijkt met de feiten, worden zowel de ernstige motivatieproblemen op materieel als formeel niveau duidelijk benadrukt, evenals alle bepalingen waarnaar wordt verwezen in de middelen.

8.1 - Algemene analyse van de motivering van de handeling van verblijfsweigering op basis van de artikelen 47/1, 2° 47/3 en 52 §4, 5°

In zaken van gezinshereniging gericht op de bepalingen van artikel 47/1, 2° is de enige vereiste dat de overige genoemde gezinsleden moeten aantonen dat zij afhankelijk zijn van de burger van de Unie die zij wensen te vergezellen of bij wie zij zich willen voegen dat ze deel uitmaken van hun familie.

In dit geval moet worden opgemerkt dat verzoeker zich bij de gemeente heeft aangemeld in het gezelschap van zijn broer en zus, allen woonachtig op hetzelfde adres.

Dat ze bij de presentatie van hun verzoek aan de gemeentelijke agent moesten specificeren dat ze allemaal een zeer verenigde en verenigde broederschap vormden, dat de aanvrager, de enige die in Marokko achterbleef, geen enkele baan had en dus geen inkomen. Dat om hun broer in staat te stellen een waardig leven te leiden in Marokko, elk lid van de broers en zussen elk op zijn beurt een variabel bedrag overmaakte of stuurde, maar meer dan genoeg om rond te komen.

Dat de gemeentelijke agent weigerde rekening te houden met het bewijs van overdracht van de agent, afgegeven door de andere leden van de broers en zussen. De genoemde gemeenteambtenaar heeft ten onrechte geoordeeld dat slechts één lid van de broers en zussen dit bewijs van de afhankelijkheid van verzoeker kon leveren. Hetgeen uiteraard op geen enkele wijze strookt met de geest van bovengenoemde wet.

8.1 - Algemene analyse van de motivering van de handeling van verblijfsweigering op basis van de artikelen 52 §4, 5° en 47/1, 2° 47/3 van de vreemdelingenwet van 15/12/1980:

In zaken van gezinshereniging gericht op de bepalingen van artikel 47/1, 2° is de enige vereiste dat de overige genoemde gezinsleden moeten aantonen dat zij afhankelijk zijn van de burger van de Unie die zij wensen te vergezellen of bij wie zij zich willen voegen dat ze deel uitmaken van hun familie.

In dit geval moet worden opgemerkt dat verzoeker zich bij de gemeente heeft aangemeld in het gezelschap van zijn broer en zus, allen woonachtig op hetzelfde adres.

Dat ze bij de presentatie van hun verzoek aan de gemeentelijke agent moesten specificeren dat ze allemaal een zeer verenigde en verenigde broederschap vormden, dat de aanvrager, de enige die in Marokko achterbleef, geen enkele baan had en dus geen inkomen. Dat om hun broer in staat te stellen een waardig leven te leiden in Marokko, elk lid van de broers en zussen ieder op zijn beurt een wisselend bedrag overmaakte of stuurde, maar meer dan genoeg om rond te komen

Dat de gemeentelijke agent weigerde rekening te houden met het bewijs van overdracht van de agent, uitgevoerd door de andere leden van de broers en zussen. De genoemde gemeenteambtenaar heeft ten onrechte geoordeeld dat slechts één lid van de broers en zussen dit bewijs van de afhankelijkheid van verzoeker kon leveren. Hetgeen uiteraard op geen enkele wijze strookt met de geest van bovengenoemde wet.

Op dit punt is het betoog van de Dienst Vreemdelingenzaken, dat berust op de ontoereikendheid van de afhankelijkheidsrelatie van verzoeker ten opzichte van zijn broers en zussen die allen hier in België wonen, niet bewezen.

8.2. - Analyse van de motivering van het betwiste besluit met betrekking tot de verplichtingen die voortvloeien uit de eerbiediging van de heilige beginselen van behoorlijk bestuur.

Wanneer het bestuursorgaan een individueel besluit moet nemen, moet het niet alleen absoluut rekening houden met de feitelijke en juridische omstandigheden die verband houden met een zaak, maar ook de algemene beginselen van recht en behoorlijk bestuur respecteren.

In dit geval valt niet te ontkennen dat de EO zich vrijwillig heeft teruggetrokken uit zijn verplichtingen op het gebied van voorzorg, voorzichtigheid, evenredigheid, gebrek aan zorgvuldig, rigoureuus onderzoek en evaluatie van het verzoek. Dat maakt zijn motivatie onvermijdelijk volkomen ontoereikend en onevenredig in verhouding tot het nagestreefde doel.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur geven aanwijzingen over de wijze waarop bestuurlijke besluiten moeten worden vastgesteld, gepubliceerd en/of onder de aandacht van bepaalde personen gebracht. Ze functioneren enerzijds als gedragsnormen voor bestuursorganen en anderzijds als normen voor het controleren van de wettigheid van bestuurshandelingen.

In het onderhavige geval moet worden opgemerkt dat het litigieuze besluit voortvloeit uit een aanpak die bij het hoofd van het immigratiebureau de cumulatieve schending aan het licht brengt van de sacro-beginselen waarnaar in de middelen wordt verwezen, in het bijzonder met betrekking tot de beginselen van voorzorg, voorzichtigheid, evenredigheid.

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing niet had mogen worden genomen, of beter gezegd, de motivering zou adequater zijn geweest, als de Dienst Vreemdelingenzaken zichzelf de tijd had gegeven om deze procedure uit te voeren, rekening houdend met de belangen die voortvloeien uit de verschillende rechtselementen, en feiten die specifiek zijn voor het specifieke geval.

Hieruit volgt dus dat het handhaven van genoemde besluiten, genomen in strijd met de bovengenoemde sacro-beginselen, noodzakelijkerwijs rechtsonzekerheid creëert;

8.3 - Analyse van de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf met betrekking tot de verplichtingen met betrekking tot de naleving van de bepalingen van artikel 8 van het EVRM met betrekking tot de bescherming van het gezinsleven:

De wederpartij heeft op geen enkele wijze rekening gehouden met het feit dat verzoeker zich hier in België heeft aangesloten, waarvan hij afhankelijk is en tot op de dag van vandaag nog steeds afhankelijk is en met wie hij samenleeft en dus een gezinseenheid vormt.

Het negeren van zo'n belangrijk feit en het nemen van een beslissing als die waarover het geschil bestaat, vormt een vroegtijdige inbreuk op het privé- en gezinsleven.

Het bestreden besluit zal zeker resulteren in een <zekere scheiding van verzoeker en zijn gezinseenheid.

In een dergelijk scenario is het Europese Hof voor de Rechten van de Mens van oordeel dat het passend is om te onderzoeken of de staat gebonden is aan een positieve verplichting om het mogelijk te maken dat het gezinsleven in stand wordt gehouden en ontwikkeld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit gebeurt door de betrokken belangen tegen elkaar af te wegen. Indien uit deze belangenafweging blijkt dat de Staat aan een dergelijke positieve verplichting gebonden is, is er sprake van schending van artikel 8 EVRM (zie EHRM 17 oktober 1986, Rees/Verenigd Koninkrijk, § Rees/Verenigd Koninkrijk, § 37).

Uit lezing van de bestreden handeling en, meer in het algemeen, uit onderzoek van het administratief dossier blijkt echter niet dat verweerder bij zijn uitspraak rekening heeft gehouden met de elementen van het gezinsleven van verzoekster waarvan zij wel op de hoogte was. . Het heeft dus geen afweging gemaakt tussen de betrokken belangen en evenmin blij gegeven van de zorg om een eerlijk evenwicht te vinden tussen het nagestreefde doel en de ernst van de schending van verzoekers recht op eerbiediging van zijn gezinsleven.

Dat de tegenpartij haar beslissing op dit punt niet rechtvaardigt, in het bijzonder niet met betrekking tot het familielid van verzoeker, die allemaal werken en een stabiel, regelmatig en voldoende inkomen verdienen om hun broer AK te onderhouden.

Dat artikel 74/13 van de bovengenoemde wet van 15/12/1980 bepaalt dat: "Bij het nemen van een verwijderingsbesluit houdt de minister of zijn afgevaardigde rekening met de belangen van het kind, het gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land";

Dat de wederpartij vóór het nemen van de bestreden handeling geen rekening heeft gehouden met het door verzoeker bij het indienen van zijn verzoek tot gezinshereniging voldoende geprezen gezinsleven.

Dat de tegenpartij door op deze wijze te handelen geen enkel voorbehoud maakt vanwege het respect voor het gezinsleven dat zij geacht wordt te bevorderen of zelfs te beschermen. Bovendien moet worden opgemerkt dat in dit geval door de wederpartij geen relevant element wordt aangevoerd om deze uitzondering van vroegtijdige inmenging in het gezinsleven van verzoeker te rechtvaardigen. Met andere woorden: in dit geval bevinden we ons noch in een van de gevallen, noch in de voorwaarden die zijn gesteld door de wet die een zeer beperkte inbreuk op dit recht toestaat.

Uit de motivering van het bestreden besluit blijkt onomstotelijk dat daarin geenszins rekening is gehouden met alle inkomstenbronnen van verzoeker;

In deze context vertoont het bestreden besluit alle kenmerken van een stereotiep en onevenredig besluit dat niet beantwoordt aan de bijzonderheid van de situatie van verzoekster.

In dit geval valt niet te ontkennen dat in de beslissing van de EO geen rekening is gehouden met alle feitelijke en juridische elementen die relevant zijn voor de onderhavige zaak en in het bijzonder met betrekking tot de rigoureuze en objectieve evaluatie, de intrinsieke risico's van schending van verzoekers fundamentele en in het bijzonder deze aanval op het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM

Op dezelfde manier, en zoals we hierboven hebben geanalyseerd, schuilt er in de motivering van het bestreden besluit ongetwijfeld een zeer onjuiste inschatting van het reële risico voor de verzoeker om bij terugkeer naar zijn land van herkomst alleen en geïsoleerd te raken door de breuk van de band met de verschillende leden van zijn familie

Daarom is het genomen besluit niet in overeenstemming met de bovengenoemde bepalingen en moet het daarom door uw Hoge Administratieve Rechtbank worden opgeschort en nietig verklaard.

8.4 - Analyse van de motivering van het besluit met betrekking tot de verplichtingen die voortvloeien uit de materiële en formele motivering van bestuurshandelingen:

Er moet aan worden herinnerd dat de eis van zowel materiële als formele motivatie verschillende voordelen heeft. Namelijk: "Voor de bestuurde persoon biedt motivatie de mogelijkheid om op de hoogte te worden gesteld van de redenen voor de administratieve handeling, terwijl het hem tegelijkertijd in staat stelt om het volledige kennis van zaken met de auteur ervan te discussiëren, om eventueel in staat zijn de beslissing 'aan te passen'. In geval van beroep zal de verzoeker die op de hoogte is van de redenen voor een bestreden handeling, zijn middelen beter kunnen organiseren. Ten slotte vormt het de garantie voor een serieus en onpartijdig onderzoek van de zaak;

Vanuit de bestuurskant gezien heeft motivatie tot gevolg dat de betrekkingen met degenen die aan het bestuur worden onderworpen gemakkelijker worden gemaakt, doordat de autoriteit meer overredingskracht dan dwang kan gebruiken. Bovendien vergemakkelijkt het de controle die de hogere of toezichthoudende autoriteit uitoefent op de ondergeschikte autoriteit";

Concreet is deze wettelijke motiveringsplicht zowel op het materiële vlak als op het formele vlak van een administratieve handeling vereist.

De motiveringsplicht houdt in de eerste plaats in dat iedere administratieve handeling gebaseerd moet zijn op feitelijk en rechtens aanvaardbare redenen.

De verplichting om materiële redenen te verstrekken houdt in dat elke administratieve handeling moet verwijzen naar exacte, relevante en juridisch toelaatbare materiële redenen die uit het administratieve dossier moeten blijken. De redenen moeten tijdens een wettigheidscontrole kunnen worden onderzocht.

Van belang bij de motiveringsplicht is dat de instantie op grond van het dossier redelijkerwijs het bestreden besluit kan hebben vastgesteld. Het besluit moet zowel rechtens als feitelijk op aanvaardbare wijze kunnen worden gemotiveerd.

Het bestuursorgaan moet kunnen aantonen dat het bij het nemen van zijn besluit rekening heeft gehouden met de concrete gegevens die zijn aangevoerd ter onderbouwing van de redenen die het in zijn formele motivatie heeft aangegeven. De materiële motivatie heeft dus betrekking op de interne wettigheid van de administratieve handeling, op de geldigheid van de door de administratie aangevoerde redenen, terwijl de formele motivatie een vereiste is met betrekking tot de externe wettigheid van deze handeling;

In dit geval is het duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken deze materiële en substantiële vereisten op geen enkele manier naleeft. Het bestreden besluit is gebaseerd op een grondslag die strijdig is met het administratieve dossier. Er is dus sprake van een ernstig probleem in verband met de schending van de interne wettigheid van de handeling, aangezien de geldigheid van de aangevoerde redenen niet vaststaat.

Aan de andere kant specificeert artikel 3, paragraaf 1, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de verplichting om administratieve handelingen formeel te motiveren:

"dat de vereiste motivering bestaat uit de vermelding, in de handeling, van de overwegingen van wet en feit dat als basis voor de beslissing dient";

De vereiste is om alle juridische en feitelijke redeneringen adequaat te transcriberen, d.w.z. het syllogisme dat als basis voor de handeling dient;

Deze eis van adequaatheid is een kwestie van casuïstiek die in principe een meer onderbouwde en niet-stereotiepe motivatie oplegt, ook al is de bevoegdheid van de autoriteit discretionair;

Deze formele motivatie sluit, zoals in dit geval het geval is, lege, stereotiepe of standaardformules uit.

De verplichting om formele redenen te verstrekken vereist dat de administratie zelf de juridische en feitelijke grondslagen aangeeft waarop zij zich baseert om haar besluit te nemen. De burger moet dus tegelijkertijd kennis kunnen nemen van het bestuursbesluit en de redenen die daaraan ten grondslag liggen.

Verzoeker klaagt dat verweerder bij de analyse van zijn aanvraag voor een verblijfsvergunning op grond van zijn ziekte afgeleid was en overhaast handelde;

In het onderhavige geval moet worden opgemerkt dat het bestreden besluit deze substantiële formaliteit niet in acht neemt, door een redenering te ontwikkelen die door onregelmatigheden is aangetast en die in het geheel niet past bij de situatie van verzoekster.

Dat het kennelijk onwettige karakter van het genomen besluit hierboven voldoende en op tamelijk objectieve en relevante wijze is aangetoond;

In dit geval is het duidelijk dat de EO weigert rekening te houden met de bewezen gegevens van de afhankelijkheid van verzoeker van de financiële middelen die hem ter beschikking worden gesteld door de verschillende leden van zijn familie, die allemaal in België gevestigd zijn.

Een dergelijke houding die in strijd is met objectieve gegevens, minachtend is voor de wet en een monopolie op kennis eist, dwingt tot de observatie dat het Vreemdelingenbureau op geen enkele wijze de substantiële vereisten in acht neemt op het gebied van respect voor het sacro-principe van goed bestuur en de materiële en formele motivering van bestuurshandelingen;

De Raad van State herinnert ons eraan dat de motivatie voor een bestuurshandeling, door de handeling alleen te lezen, de conformiteit ervan zowel feitelijk als juridisch mogelijk moet maken. Dat dit een constante jurisprudentie is van zowel de Raad voor Geschillenbeslechting als de Raad van State, op alle gebieden, zelfs in gevallen waarin de administratie profiteert van discretionaire bevoegdheid die alleen door de willekeur wordt gesanctioneerd. (CE, 106.328, 3 mei 2002; CE, 112; CE, 152.688, 14 december 2005; CE, 152.691, 14 december 2005; CE, 161.316, 13 juli 2006; CE, 162.505, 9 september 2006; CE, 170.892, 7 mei 2007; CE, 161.316, 13 juli 2007).

Het nagestreefde doel is controle over willekeur en machtsmisbruik mogelijk te maken.

9 - Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten:

Wat dit tweede besluit betreft, is het van meet af aan belangrijk om op te merken dat een dergelijk besluit is genomen zonder dat verzoeker op enig moment de gelegenheid heeft gekregen om zijn vorderingen en rechtsgronden toe te lichten.

In dit geval is dit recht om te worden gehoord echter verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten en is het een algemeen beginsel van het recht van de Unie. Volgens artikel 41, lid 2, onder a), van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie heeft iedereen het recht om te worden gehoord voordat namens hem een individuele maatregel wordt genomen die nadelige gevolgen voor hem zou hebben.

Uit de motivering van de beslissing blijkt immers dat de tegenpartij dit bevel om het grondgebied te verlaten enkel rechtvaardigt op basis van artikel 7, paragraaf 1, 1° van voormelde wet van 15/12/1980

Genoemd artikel 7 van voornoemde wet van 15/12/1980 vormt echter slechts een politieke maatregel en in dit opzicht rechtvaardigt de tegenpartij haar beslissing niet ruimschoots door zich te beperken tot principiële verklaringen en stereotypen als 'De betrokkene is in bezit van een geldig nationaal paspoort zonder geldig visum voor gezinshereniging.

Dat de RvV in haar arrest nr. 178815 van 30/11/2016 moest specificeren: "Uit het bovenstaande volgt dat als de verwerende partij, in bepaalde gevallen bepaald in artikel 7 van de wet van 15 december 1980, een om het grondgebied te verlaten, aan elke onderdaan van een derde land die illegaal op Belgisch grondgebied verblijft, mag deze verplichting niet worden opgevat als een verplichting die hem automatisch en onder alle omstandigheden wordt opgelegd. De onregelmatige aard van het verblijf kan dus op zichzelf niet voldoende zijn om het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen, zonder dat ook

andere factoren in aanmerking worden genomen, die met name verband houden met de schending van de grondrechten die worden gegarandeerd door de artikelen 3 en 8 van het EVRM zodanig dat de verdachte niet van een zekere beoordelingsbevoegdheid ter zake wordt beroofd. Derhalve toont verzoeker aan dat hij belang heeft bij het verkrijgen van nietigverklaring van de tweede bestreden handeling, voor zover verweerder zich niet kan beroepen op een volledig verwante bevoegdheid wanneer hij een bevel uitvaardigt om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 7 van de wet van 15 december, 1980 » RvV, arrest nr. 178815 van 30/11/2016, blz. 3-4;

Wat betreft het recht om te worden gehoord als algemeen beginsel van het Unierecht, moest de RvV in zijn arrest van 19 mei 2022 specificeren dat artikel 7 van de wet van 15 december 1980 inzake op basis waarvan de eerste bestreden handeling werd vastgesteld, vloeit voort uit de omzetting in Belgisch recht van artikel 6.1. Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 betreffende gemeenschappelijke normen en procedures die in de lidstaten van toepassing zijn op de terugkeer van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen (hierna: Richtlijn 2008/115/EG);

Dat de CCE in dezelfde zaak van mening was dat "Het recht om te worden gehoord een integraal onderdeel is van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, een algemeen beginsel van het recht van de Unie (HvJ-EU, 5 november 2014, C-166/13, § 4). Elke beslissing die een bevel bevat om het grondgebied te verlaten, in de zin van de wet van 15 december 1980, is ipso facto een implementatie van het Europese recht. Hetzelfde geldt voor een inreisverbod. Het recht om te worden gehoord als algemeen beginsel van het recht van de Europese Unie is daarom in deze zaak van toepassing."

Dat uit het administratieve dossier duidelijk blijkt dat verzoeker niet is gehoord voordat bijlage 13 werd ingenomen;

Dat verzoeker, als hij was gehoord, onder meer had kunnen aanvoeren dat hij samenwoont met leden van zijn gezin die legaal en regelmatig in het land verblijven en die allemaal werken en een stabiel, regelmatig en voldoende inkomen verdienen om de leiding over de zorg op zich te nemen verzoeker, dat zij samen een hechte familie-eenheid vormen en gezamenlijk de zorg van de verzoeker hier in België op zich nemen.

Dat de RvV in het bovengenoemde arrest ter ondersteuning van haar betoog de volgende jurisprudentie van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ-EU) aanhaalt: "In het "Boudjilida"-arrest heeft het HvJ-EU aangegeven dat "The law to be hearing garandeert iedereen de mogelijkheid om zijn standpunt op een nuttige en doeltreffende manier kenbaar te maken, tijdens de administratieve procedure en vóór de vaststelling van een besluit dat zijn belangen zou kunnen schaden (zie met name arresten M., C 277/11, EU:C:2012:744, punt 87 en aldaar aangehaalde jurisprudentie, evenals Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 46). [...] De regel volgens welke de adressaat van een bezwaarlijk besluit zijn opmerkingen moet kunnen indienen voordat het besluit wordt genomen, is bedoeld om te garanderen dat de bevoegde autoriteit in staat is op nuttige wijze rekening te houden met alle relevante elementen van het besluit. Om een doeltreffende bescherming van de betrokkene te garanderen, is het er met name op gericht dat laatstgenoemde een fout kan corrigeren of elementen met betrekking tot zijn persoonlijke situatie kan aanvoeren die pleiten voor het al dan niet nemen van het besluit. het heeft deze of gene inhoud (zie arresten Sopropé, C 349/07, EU:C:2008:746, punt 49, en Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 47). Dit recht houdt ook in dat de administratie alle nodige aandacht besteedt aan de aldus door de belanghebbende ingediende opmerkingen, door alle relevante elementen van het specifieke geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en haar beslissing gedetailleerd te motiveren (zie arresten Technische Universität München, C 269/90, EU:C:1991:438, punt 14, en Sopropé, EU:C:2008:746, punt 50), de verplichting om een besluit voldoende specifiek en concreet te motiveren om de geïnteresseerde in staat te stellen partij om de redenen voor de afwijzing van zijn verzoek te begrijpen, hetgeen het uitvloeisel vormt van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (arrest M., EU:C:2012:744, punt 88). [...] het recht om te worden gehoord vóór de vaststelling van een terugkeerbesluit moet de bevoegde nationale overheid in staat stellen de zaak op zodanige wijze te onderzoeken dat zij met volledige kennis van zaken een besluit kan nemen en redelijke redenen voor het passende besluit kan geven, zodat de belanghebbende, in voorkomend geval, zijn recht op beroep geldig kan uitoefenen. »

Bovendien herinnert de verzoeker eraan dat de materiële en formele motivatie voor het bevel om het grondgebied te verlaten hoofdzakelijk gebaseerd is op de weigering van een verblijf van meer dan drie maanden in het kader van gezinshereniging van een lid van de familie van de burger.

Hierboven is zojuist aangetoond dat dit hoofdbesluit tot weigering van verblijf is aangetast door een aantal ernstige onregelmatigheden die hierboven zijn vermeld. Het spreekt voor zich dat het aanvullende besluit waarbij een bevel wordt gelast om het grondgebied te verlaten, dezelfde tekortkomingen vertoont met betrekking tot onder meer de armen beoordeling, motivatie die buiten de context valt, gecombineerd met een schending van het sacrobeginsel van goed bestuur;

Derhalve ontbreekt in dit geval het vereiste om in de motivering van de bestreden handeling de juridische en feitelijke overwegingen aan te geven die als basis voor het besluit hebben gediend; “

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Wat vooreerst de weigeringscomponent betreft, motiveert verweerder dat niet is voldaan aan de vereiste voorwaarden gesteld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Verweerder stelt vooreerst vast dat de Spaanse referentiepersoon reeds sinds 16 januari 2019 ononderbroken in België verblijft, zodat dient te worden vastgesteld dat de EU-burger reeds geruime tijd gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, zonder de nabijheid van verzoeker. Daarnaast stelt verweerder vast dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet blijkt dat verzoeker reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon of deel uitmaakte van diens gezin. Verzoekers onvermogen in Marokko werd niet aangetoond. Wat vervolgens de bevelscomponent betreft, motiveert verweerder dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet omdat zijn legaal verblijf in België is verstreken. Verzoeker heeft zich voor het eerst aangemeld in België op 11 januari 2024. Dit wordt niet betwist.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, aangezien verzoeker hiervan eveneens de schending aanvoert. Deze bepaling luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet bepaalt vervolgens:

“§2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van

herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De vereiste van artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet dat de ‘andere’ familieleden moeten bewijzen “*dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen*” of “*dat zij deel uitmaken van zijn gezin*” zijn onderling verbonden en zij moeten dan ook in hun onderlinge samenhang worden gelezen. Met “*zijn gezin*” wordt dan ook bedoeld het gezin van “*de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen*”. Uit artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet volgt bovendien dat de ‘andere’ familieleden “*in het land van herkomst*” ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. Verzoeker kan worden gevolgd waar hij betoogt dat uit de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet volgt dat het bevoegde bestuur slechts kan overwegen om een verblijfsrecht als “*ander familielid*” te verlenen indien de aanvrager één van de twee volgende situaties aantoonst:

- dat hij in het land van herkomst ten laste is van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen;

ofwel

- dat hij in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen.

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip “*in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie*” in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet merkt de Raad dan ook op dat – hoewel de bewoordingen “*in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin*”, vermeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, niet geheel samenvallen met de bewoordingen van de richtlijn – dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, lid 2 onder a) van de Burgerschapsrichtlijn (zie memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestigingen de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21). De doelstelling van artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen en er te verblijven. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Volgens het arrest *Rahman* van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*) dient de betrokkene “*nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie*” aan te tonen en dit omwille van “*bijzondere feitelijke omstandigheden*”, zoals onder meer “*financiële afhankelijkheid*” of “*het behoren tot het huishouden*”. Een situatie van afhankelijkheid kan tevens ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie van wie hij ten laste is. Wat betreft de interpretatie van het begrip “*ten laste*”, kan ten slotte ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest *Jia* (HvJ 9 januari 2007, C-01/05; RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Deze invulling van het begrip “*ten laste*” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest *Reyes* van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C-423/12), waarin overigens wordt verwezen naar het arrest *Jia*: “*20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). 22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)”. Uit de voormelde arresten *Jia* en *Reyes*, blijkt dat de hoedanigheid van “*ten laste*” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die*

gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. Beide arresten geven aan dat het familielid in een dergelijk geval moet bewijzen dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag. Het motief van de bestreden beslissing dat verzoeker dient aan te tonen dat hij reeds van in het land van herkomst, *in casu* Marokko, ten laste was van de referentiepersoon of deel uitmaakte van diens gezin aldaar, wordt niet betwist.

Verzoeker volhardt dat hij afdoende heeft aangetoond dat hij voorafgaand aan de gezinsherenigings-aanvraag ten laste was van de referentiepersoon omdat hij onvoldoende kon voorzien in zijn eigen basisbehoeften in zijn land van herkomst. Hij stelt dat hij de enige was van de familie die in Marokko achterbleef, zonder job en dus zonder inkomen. Hij werd onderhouden door zowel zijn broer als zijn zus die elk afwisselend een bedrag overmaakten dat meer dan genoeg was om rond te komen.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder weldegelijk de voorgelegde stukken uitgebreid heeft beoordeeld en verzoeker dan ook niet kan worden gevolgd waar hij het tegendeel beweert. In de bestreden beslissing wordt aangaande de voorgelegde stukken gemotiveerd als volgt:

“Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- *Paspoort Marokko (nr. ER...) op naam van betrokkene, afgeleverd op 22.09.2023*
- *Geboorteakte van betrokkene en de referentiepersoon + certificate de parente*
- *Verzendbewijzen van geldtransfer van de referentiepersoon naar betrokkene op 24.02.2023 (t.b.v. 98,00 EUR), 17.02.2023 (t.b.v. 68,00 EUR): deze betreffen slechts twee geldverzendingen op één week in februari 2023 en dit ten bedrage van 166,00 EUR. Het is niet ernstig te nemen dat betrokkene financieel afhankelijk was van de referentiepersoon op basis van bovenstaande geldverzendingen.*
- *Negatief certificaat van uitkeringsgerechtigde op naam van de betrokkene: dit certificaat vermeldt louter dat betrokkene niet voorkomt in de registers als uitkeringsgerechtigde. Het toont geenszins het onvermogen van betrokkene aan. Het zegt niets over de eventuele inkomsten van betrokkene uit tewerkstelling of over de eventuele eigendommen van betrokkene in het land van oorsprong of van herkomst.”*

Verweerder heeft aldus uitdrukkelijk voor elk van de voorgelegde stukken gemotiveerd waarom deze niet aantonen dat verzoeker reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon of er deel uitmaakte van diens gezin. Deze motieven worden op zich niet tegengesproken door verzoeker. Het determinerend motief van de bestreden beslissing bestaat erin dat, voor zover betrokkene wenst aan te tonen dat hij voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient te worden opgemerkt dat dit niet blijkt uit het geheel van de voorgelegde documenten. Voor zover betrokkene wenst aan te tonen dat hij voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient te worden opgemerkt dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene niet onvermogend was in zijn land van herkomst of origine voor zijn vertrek. Immers uit het voorgelegde paspoort, geboorteakten, verzendbewijzen van geldtransfer van de referentiepersoon naar verzoeker en een negatief certificaat van uitkeringsgerechtigde blijkt niet of verzoeker geen inkomsten uit tewerkstelling had of geen eigendommen had in het land van herkomst. Verzoeker betoogt dat hij niet alleen geldtransfers ontving van zijn broer maar ook van zijn zus. Zelfs aangenomen dat verzoeker ook geld ontving van zijn zus, hetgeen evenwel niet is voorgelegd in zijn aanvraag, toont verzoeker hiermee niet afdoende aan dat hij was aangewezen op de ontvangen geldbedragen om te kunnen voorzien in zijn eigen levensonderhoud, nu verzoeker niet aantoont dat hij geen ‘eigen’ inkomsten verwierf uit tewerkstelling of eventuele eigendommen had in zijn land van herkomst.

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, moet verzoeker dus aantonen dat er reeds eerder, en dus voorafgaand aan de aanvraag, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, van materiële en/of financiële aard, omdat hij zelf niet in staat is in zijn basisbehoeften te voorzien. Redelijkerwijs houdt dit laatste in dat er sprake is van een gebrek aan voldoende inkomsten uit activiteiten als werknemer, zelfstandige en/of onroerend goed e.a. dat algemeen kan worden omschreven als een situatie van onvermogenheid. De steun die de referentiepersoon verstrekt, mag niet een louter financiële bonus op de eigen middelen betreffen.

Voor wat betreft het begrip ‘deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie’ kan worden verwezen naar het arrest van het Hof van Justitie van 15 september 2022 in de zaak C-22/21. Hierin heeft het Hof geoordeeld dat het begrip ‘andere familieleden die inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet’ slaat op personen die met deze burger een relatie van afhankelijkheid hebben die is gebaseerd op een nauwe, duurzame persoonlijke band die is ontstaan in hetzelfde huishouden en in het kader van een gemeenschappelijk huiselijk leven dat verder gaat dan eenvoudigweg tijdelijk samenwonen om louter praktische redenen. Het *“ander familielid”*, om te kunnen worden beschouwd als inwonend in de zin

van artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a) van de Burgerschapsrichtlijn bij een Unieburger die in het gastland een verblijfsrecht geniet, moet het bewijs leveren dat hij met die burger een nauwe en duurzame persoonlijke band heeft waaruit blijkt dat er een reële situatie van afhankelijkheid tussen beiden bestaat en dat zij een huishouden delen dat niet is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in die lidstaat. Die band moet zodanig zijn dat indien het andere familielid in het gastland niet zou kunnen inwonen bij de Unieburger, minstens één van beiden daaronder zou lijden. Bij de beoordeling van de duurzaamheid van de persoonlijke band tussen beiden moet niet alleen rekening worden gehouden met de periode na het verwerven van het statuut van burger van de Unie maar ook met de periode daarvoor. Waar verzoeker meent dat hij ten onrechte door de gemeente slechts een aanvraag gezinshereniging kon doen ten aanzien van zijn broer van Spaanse nationaliteit en niet tegelijk ten aanzien van zijn zus, doet verzoeker evenmin afbreuk aan het motief dat hij zijn onvermogen in het land van herkomst niet heeft aangetoond, naast het gegeven dat hij niet aantoont dat zijn zus een burger van de Unie is.

Naast de documenten die uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst, mag het ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin in het land van oorsprong worden aangetoond met elk passend middel. Het komt aan verweerder toe de overgemaakte bewijsstukken en hun bewijswaarde te beoordelen. Hij beschikt daarbij over een ruime discretionaire bevoegdheid waarbij de Raad slechts terughoudend kan toetsen. Waar verzoeker stelt dat hij zowel van zijn broer als van zijn zus financiële steun kreeg, blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoeker slechts geldtransfers heeft voorgelegd afkomstig van zijn broer. In de mate verzoeker stelt dat hij door de gemeenteambtenaar werd verhinderd de geldverzendingen afkomstig van zijn zus voor te leggen, toont hij dit niet *in concreto* aan. Verzoeker kan immers het ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin in het land van oorsprong met *“elk passend middel”* aantonen.

De Raad acht het niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig dat verweerder in het kader van een aanvraag gezinshereniging met toepassing van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet oordeelt dat verzoeker onvoldoende heeft aangetoond onvermogen te zijn in Marokko waardoor hij niet heeft aangetoond ten laste te zijn van de Spaanse referentiepersoon. Immers diende verzoeker een gezinsherenigingsaanvraag in als persoon ten laste van de Unieburger. Het is niet onredelijk noch onzorgvuldig te oordelen dat verzoeker niet heeft aangetoond onvermogen te zijn in zijn land van herkomst met het negatief certificaat van uitkeringsgerechtigde dat enkel vermeldt dat verzoeker niet voorkomt in de registers als uitkeringsgerechtigde. Dit certificaat zegt niets, zoals verweerder terecht opmerkt in de bestreden beslissing, over de eventuele inkomsten van verzoeker uit tewerkstelling of over eventuele eigendommen van verzoeker in Marokko. Een schending van het motiverings- of zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Verzoeker stelt vervolgens dat geen rekening is gehouden met het feit dat hij vandaag samenleeft met zijn broer, met wie hij een gezinseenheid vormt. Door de bestreden beslissing wordt hij gescheiden van zijn broer en wordt zijn gezinsleven geschonden. Verzoeker voert de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Deze bepaling weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker zich op een gezinsleven met zijn broer, de referentiepersoon, beroep motiveert de bestreden beslissing dienaangaande het volgende:

“Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon. Derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet mag worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van bijzondere afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond.

Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dus dat hij daar niet toe in staat is. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf in houdt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2° *juncto* artikel 47/3, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, met name dat een situatie van reële en materiële afhankelijkheid ('ten laste') tussen het ander familielid en de burger van de Unie wordt aangetoond, verschilt in wezen niet van wat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vereist te vallen. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, met name het aantonen van het bestaan van een gezinsleven, waarbij bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen het ander familielid en de burger van de Unie worden vereist ('ten laste' zijn). *In casu* blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd met als hoofdreden dat verzoeker niet aantoonde ten laste te zijn van de referentiepersoon. De gemachtigde besluit dat aan de hand van de voorgelegde documenten niet kan worden vastgesteld dat verzoeker ten laste is van de referentiepersoon. Nu niet wordt aangetoond dat verzoeker "ten laste" is van zijn broer, toont verzoeker evenmin aan dat de relatie tussen hen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, nu verzoeker bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden en de verwantschapsband, zoals financiële afhankelijkheid, niet aantoonde. Het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt *in casu* niet aangetoond zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er een belangenafweging diende plaats te hebben. In tegenstelling tot wat verzoeker meent, moet er *in casu* geen toetsing gebeuren aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Aldus blijkt dat verweerder het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven niet aanvaardt. Verweerder verwijst naar vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), waarin wordt geoordeeld dat het gezinsleven tussen meerderjarige verwanten, zoals *in casu*, slechts onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt wanneer er, naast de afstammingsband, ook een vorm van bijkomende afhankelijkheid aanwezig is. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker, een gezonde en volwassen persoon, geen leven zou kunnen opbouwen in zijn land van herkomst zonder de nabijheid van de referentiepersoon en/of zijn zus. Verzoeker brengt geen enkel concreet verweer aan dat deze motivering kan ontkrachten. Hij zet niet uiteen op welke wijze er, in weerwil van hetgeen in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd, alsnog een bijkomende afhankelijkheidsband bestaat ten aanzien van de referentiepersoon. Waar verzoeker stelt dat hij samenleeft met zijn broer en tot op vandaag afhankelijk is van zijn broer, beperkt zijn betoog zich tot een loutere bewering.

Verzoeker beroept zich tevens op het bestaan van een beschermenswaardig privéleven. De Raad merkt op dat het begrip 'privéleven' niet wordt gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is dus een feitenkwestie.

In dit kader dient erop te worden gewezen dat verzoeker in de eerste plaats concreet aannemelijk moet maken dat zijn in België opgebouwde banden daadwerkelijk onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. Hij voert slechts op zeer algemene wijze aan dat hij een privéleven heeft, doch hij verschaft nergens meer duidelijkheid omtrent het privéleven dat hij in België zou hebben opgebouwd. Hij legt geen enkel concreet bewijs voor waaruit blijkt dat hij bepaalde sociale banden in België heeft opgebouwd die een

zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van zijn sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het privéleven van verzoeker zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin hij zich er bewust van was dat zijn verblijfsstatus ertoe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Verzoeker beschikte immers nooit over een permanent verblijfsrecht. In dergelijke omstandigheden zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, §70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, §70). Het bestaan van dergelijke uitzonderlijke omstandigheden wordt niet aangetoond.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit, en de woorden “zo nodig”, volgt inderdaad dat verweerder niet vermag op automatische wijze een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden gepaard te laten gaan met een bevel om het grondgebied te verlaten, en evenmin dat hij hiertoe verplicht is. Het is zo bijvoorbeeld niet uitgesloten dat de betrokkene op een andere grond gerechtigd is op het Belgische grondgebied te verblijven. De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten vormen afzonderlijke beslissingen en een afzonderlijke, specifieke motivering dringt zich op wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft (cf. RvS 14 juni 2016, nr. 235.050). Uit lezing van de motivering van de bevelscomponent gericht ten aanzien van verzoeker blijkt evenwel dat daar verwezen wordt naar het toepasselijk wetsartikel, met name artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en dat wordt gemotiveerd dat het legaal verblijf van verzoeker verstreken is. In het thans voorliggende bevel om het grondgebied te verlaten heeft verweerder aldus wel nader gemotiveerd dat verzoeker bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en de vaststellingen dat zijn regelmatig verblijf verstreken is gezien de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en hij niet is toegelaten of gemachtigd om in België te verblijven op een andere rechtsgrond. De Raad stelt vast dat verweerder aldus geenszins automatisch uit de vaststelling dat verzoekers verblijfsrecht van meer dan drie maanden dient te worden geweigerd heeft besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen heeft gegeven op basis waarvan hij het nodig heeft geacht verzoeker bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker betoogt dat hij niet is gehoord voordat de bijlage 13 werd genomen. Hij wijst erop dat hij samenwoont met zijn familie, die legaal en regelmatig in het land verblijven, die allen werken en een stabiel, regelmatig en voldoende inkomen hebben en die de zorg over verzoeker kunnen nemen. Zij vormen een hechte familie-eenheid en nemen gezamenlijk de zorg van verzoeker in België op zich.

De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Het is aan verzoeker om aan te duiden dat hij de gemachtigde informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de bestreden beslissing. De Raad kan evenwel vaststellen dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om naar behoren en daadwerkelijk de specifieke kenmerken van zijn situatie kenbaar te maken en te verduidelijken aan de gemachtigde, nu hij middels de bijlage 19ter uitdrukkelijk op 11 januari 2024 werd uitgenodigd om deugdelijke bewijzen dat hij “*in het land van herkomst ten laste is van EU’er OF deel uitmaakt van gezin EU’er*” voor te leggen. De schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of van het hoorrecht wordt niet aangetoond. Ook waar verzoeker stelt dat hij samenwoont met familieleden die in staat zijn de zorg over hem te dragen, gaat verzoeker eraan voorbij dat verweerder in de bestreden beslissing de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie betwist. Bovendien is verzoeker een volwassen persoon van wie mag worden verwacht dat hij een leven kan opbouwen in zijn land van herkomst zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Verweerder motiveert dat nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat is. Dit wordt niet weerlegd door verzoeker.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit

van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend vijftwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN